Настрої вечірньої години

"Коли до сну кладешся ти вночі…"

Коли до сну кладешся ти вночі
І, в тишу мрій ідучи, ждеш мене,
Я хилю скронь у марево ясне,
Що тисне ум, як тугі обручі.
Коли до сну зложилась ти по дні,
Заснула вмить в теплі шовкових мрій
Я йду в борню, я йду в кривавий бій
З розпукою, що серце рве мені.

"Порвав би я розпуки тужні пута…"

Порвав би я розпуки тужні пута,
Коли б були залізнії вони,
Поплила б пісня вільна і нескута
В даль над розспівані лани.
Я б у розпуці тій летів піснями
Над синню гір до захисту села,
Де шепчеш ти лагідними устами
З квітками утлими, як сміх весла.
Я сплив би шумом над твоїм подвір’ям,
Що взяв на себе мрії всі мої,
І з дальніх борів, з дальнього міжгір’я
Носив до тебе співанок рої.
Порвав би я розпуки чорну тугу,
Коли б я знав, що ждеш мене десь ти,
Надлюдську всю зібрав би я потугу,
Щоб лиш туди крізь бурю доплисти.

"Я лиш одно, одно…"

Я лиш одно, одно
Скажу тобі сьогодні:
Криниць глибоких дно,
Шляхів далеких даль,

Небес одлегла синь,
Найбільше чулий жаль, —
Вони всі – смагла рінь,
А ти… ти – та безодня,
Що втонув я у ній,
Ти – той чужинний шлях,
Де я зблудив, як стій,
Ти – та блакить блискуча,
Де стриму мрій нема…
Ти – та любов жагуча,
Що, хоч сліпа й німа,
Збудила у піснях
Потужний зрив чуття,
Натхненну бурю в серці…
Благословлю життя,
Що в нім цвітуть ці герці.

"Жаром палають тугі обняття…"

Жаром палають тугі обняття,
Морем хвилюється виступ грудей,
І спалахують теплим завзяттям
Блиски зелених любих очей.
Буря цілунків, юрб голубиних,
Голосно пестить лиця мої.
Ген з-поза річки, стиха з долини
Місяць підводить ріжки свої…